

PLAVA JE ZA KOŠMARE

Lori Ferija Stolarc

Biblioteka:

Čarolija

PLAVA JE ZA KOŠMARE

Lori Ferija Stolarc

Leo commerce, 2008

Naziv originala:

Blue is for Nightmares – LAURIE FARIA STOLARZ

Naziv knjige:

PLAVA JE ZA KOŠMARE – LORI FERIJA STOLARC

Copyright © 2008 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Copyright © 2003 by Laurie Stolarz

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Irina Vujičić

Lektura i korektura:

Jelena Dimitrijević

Prelom i korice:

Pintor Project

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077

011/2166-712

011/2166-714

063/507-334

E-mail:

nesaperisic@gmail.com

info@leocommerce.co.yu

www.leo.rs

Štampa:

Tercija - Bor

Tiraž:

1000

ISBN 978-86-7950-055-7

JEDAN

Uvek je isti. Uvek noću, u šumi, traži Dreu. Zvuk pokreta njegovog tela vreba negde iza mene. Grane se lome. Lišće šušti. Vetar mi zvoni u ušima, tera mi suze na oči. A bol u mom stomaku – oštar, jak. Stvaran.

Zbog svojih košmara plašim se da zaspim.

Sa tri prsta uhvatim tupi kraj žileta da bih njime pisala. Onda uzmem sveću i na zaobljenu stranu urežem inicijale D.U.V.A. Sa svakim rezom, sa svakim potezom žileta, sitni komadi svetlucavog voska otpadaju sa površine.

To su Dreini inicijali, ali ona ništa ne sumnja, samo piše svoj dnevnik kao bilo koje noći, sedeći u svom krevetu, udaljena svega nekoliko metara.

Sa poslednjim zavojem na slovu S, spustim žilet i čupnem grančicu žalfije iz fioke. Sva suva, savršena je da se zapali – listovi zakržljali i sivi. Obmotam je parčetom vrpce da bi bolje gorela, da se ne bi podigao veliki dim, da bih imala manje šanse da upadnem u nevolju. Onda je ubacim u naranđastu glinenu činiju pored svog kreveta.

„Ideš u krevet?“ pita Drea.

„Za koji minut.“ Otvorim bocu maslinovog ulja i sipam nekoliko kapi na prst.

Ona klimne glavom i zevne, zatvori poklopac svoje hemijske olovke sa percem na vrhu i zatvori svoj dnevnik. „Samo te molim da ne zapališ celu spavaonicu. Sutra imam ozbiljan referat iz istorije.“

„Pa, baš zato“, našalim se.

Drea i ja smo cimerke nešto više od dve godine, tako da je već navikla na moje rituale.

Ona se okrene na stranu i povuče prekrivač do brade. „Nemoj previše da se zadržavaš. Zar nemaš sutra test iz francuskog?“

„Hvala, mama.“

Gledam je dok zatvara oči, dok joj se usne smiruju za san, dok joj se mišići oko čela opuštaju. Muka mi je. Čak i posle ponoći, bez vidljivog traga šminke, sa kosom vezanom gumicom, i dalje izgleda savršeno – izražene jagodične kosti, ružičasta napućena usta, zlatna kosa, mačkaste oči sa izvijenim crnim trepavicama. Nije ni čudo što je svaki momak u Hilcrestu želi, a svaka devojka mrzi – što se Čed stalno vraća, čak i posle tri raskida.

Dodirnem vrh sveće namašćenim prstom. „Kako gore...“, prošapćem. Onda dodirnem donji deo. „...Tako i dole.“ Ponovo ovlažim prst uljem i dodirnem centralni deo. Povučem prst nagore, vratim ga do centra, a onda ga povučem nadole, pazeći da urezana slova ostanu okrenuta ka meni, da ih ona ne bi videla.

„Zar ti ne bi bilo lakše da je celu odjednom pokvasiš?“ pita Drea otvorenih očiju.

Prekrivajući slova dlanom, okrenem sveću u smeru suprotnom od kazaljke na satu i nastavim da je kvasim na isti način. „Verovatno, ali to bi zbunilo struje.“

„Naravno“, kaže ona, okrećući se na drugu stranu. „Kako sam glupa.“

Kada je sveća potpuno namazana, upalim je dugom drvenom šibicom i stavim je u srebrni svećnjak koji mi je baka dala pre nego što je umrla. To mi je omiljeni svećnjak zato što je bio njen i zato što zbog savijene drške, koja se obmotava oko postolja, liči na tanjir.

Zažmurim i koncentrišem se na mlad mesec napolju, misleći kako je ovo prikladna noć da se neke stvari oteraju i da će žalfija i izrezbarena sveća da pomognu – upalim grančicu i gledam je dok gori: listovi se savijaju i plešu u naranđasto-žučkastom plamenu, a onda pocrne i nestaju, što molim da se desi i sa mojim košmarima.

Kada od žalfije ne ostane ništa više od pepela, odnesem glinenu činiju do lavaboja i napunim je vodom, gledajući kako se u dugim, vijugavim pramenovima plavosivi dim diže ka tavanici.

Vratim se u krevet i sveću sa Dreinim inicijalima okrenutim ka sebi stavim na noćni stočić. Onda iz fioke uzmem

crnu hemijsku i napišem veliko B preko dlana – B kao baka, da bih noćas sanjala nju, da ne bih sanjala ništa drugo.

Zavučem se pod pokrivače i gledam kako sveća gori i kako slova nestaju – veliko D u Dreinim inicijalima je već dopola nestalo.

Onda zažmurim i pripremim se za san.

DVA

Sedim preko puta svoje bake za kuhinjskim stolom, jedem jedan od njenih čuvenih grilovanih sendviča i bajati čips iz kesice. Gledam kako joj se šaka savija oko engleskog mafina i divim se prstenu od ametista na njenom domalom prstu – krupnom, ljubičastom kamenu koji joj dopire bezmalo do zglavka.

„Izvoli.“ Primetila je da ga gledam i pokušava da ga skinе sa prsta. Ali neće da sklizne. Odlazi do sudopere da nasa-punja ruku da bi podmazala kožu.

„U redu je, bako. Ne moraš.“

„Želim da ti ga dam“, kaže pružajući mi ga, kada ga je konačno skinula. „Probaj ga.“

Savršeno mi odgovara.

„To je tvoj prsten. Kupila sam ga za tebe kada si se rodila. Samo sam ti ga čuvala dok ne odrasteš. Pogledaj inicijale na unutrašnjoj strani.“

Skinem prsten i zavirim – slova S. E. B. Ugravirana u zlatu. Stejsi En Braun.

„Divan je“, kažem, pružajući joj ga.

„Ne“, kaže ona. „Hoću da ga zadržiš. Mislim da je vreme. Osim toga, tvom prstu pristaje više nego mom.“

Ponovo ga stavim na prst i poljubim je u obraz. „Hvala, bako.“ Ustanem od stola da izađem napolje na vazduh. Već je pao mrak, nebo je mastiljavo crno platno prekriveno sitnim mrljama svetlosti kao tačkama. Dugi dah hladnog vazduha mi prodre u usta i zubi počinju da mi cvokoću.

Čujem kako neko plače negde izvan dvorišta. Pođem ka tom zvuku, i ubrzo sam već prošla ogradu i zašla u šumu. Sa svakim korakom plač je sve glasniji, uporniji. „Drea?“ uzviknem. „Jesi li to ti?“ Zvuči kao ona. Tačno mogu da zamislim da se ponovo posvađala sa Čedom i kako dolazi da me nađe kod bake.

Ispruženih ruku, potrčim u pravcu jecanja. Ali onda moram da stanem. Osećam gorući bol odmah ispod stomaka. Stavim ruke na stomak i udahnem, pa izdahnem. Moram da piškim.

Osvrnem se prema kući, ali zbog drveća i žbunja više ne mogu da je vidim. Svuda oko mene je crnilo. Čak su i mrlje svetlosti koje sam ranije videla sada premazane tamnim granama.